

200701978/1.

Datum uitspraak: 30 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/61866 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 9 maart 2007 in
het geding tussen:

appellante

en

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 december 2006 heeft het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: het COA) een aanvraag van appellante om voortzetting van de verstrekkingen op de voet van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (hierna: de Rva 2005) afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 maart 2007, verzonden op 12 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, (hierna: de rechtbank) het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 3 april 2007 heeft het COA een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 3a, eerste lid, van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: de Wet COA) zijn, in afwijking van artikel 72, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) de afdelingen 1, 3 en 4 van hoofdstuk 7 van die wet, van toepassing op besluiten in het kader van het onthouden dan wel de beëindiging van verstrekkingen bij of krachtens de Wet COA.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, is het COA onder meer belast met de materiële en immateriële opvang van asielzoekers.

Ingevolge het tweede lid kan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) het COA taken, als bedoeld in het eerste lid, opdragen met betrekking tot andere categorieën vreemdelingen.

In artikel 12 is bepaald dat de minister regels kan stellen met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen als bedoeld in artikel 3, tweede lid.

Krachtens die bepaling heeft de minister de Rva 2005 vastgesteld.

In artikel 3 van de Rva 2005 is bepaald aan welke categorieën asielzoekers of daarmee gelijk te stellen categorieën vreemdelingen door het COA opvang wordt geboden.

2.2. In de enige grief klaagt appellante dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het COA alleen tot continuering van de verstrekkingen kon overgaan op de voet van artikel 3 van de Rva 2005 en dat het ter zake geen discretionaire bevoegdheid toekomt, zodat het ook niet vrij is om eigen beleidsregels te formuleren. Voorts klaagt appellante dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het COA niet anders kon beslissen dan dat appellante geen recht op continuering van de opvang heeft, omdat geen oordeel van de minister

voorhanden is, inhoudende dat zij zich feitelijk in dezelfde situatie bevindt als bedoeld in artikel 64 van de Vw 2000. Ten slotte klaagt appellante dat de rechtbank haar ten onrechte niet is gevolgd in haar stelling, dat het COA ten onrechte niet gemotiveerd is ingegaan op de aangevoerde bijzondere omstandigheden die volgens appellante tot opvang nopen. Aldus heeft de rechtbank miskend dat, wanneer er als gevolg van een meeromvattende beschikking geen recht op verstrekkingen meer bestaat en geen sprake is van één van de categorieën aan wie op de voet van artikel 3, tweede en derde lid, van de Rva 2005 opvang wordt geboden, het COA deze verstrekkingen desondanks kan voortzetten indien sprake is van zeer bijzondere omstandigheden.

2.2.1. De in deze grief opgeworpen rechtsvraag heeft de Afdeling eerder (uitspraak van 28 maart 2007 in zaak no. 200605521/1, JV 2007/187) beantwoord. Uit de overwegingen van die uitspraak, waarbij de Afdeling blijft, vloeit voort dat de grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 18 december 2006 alsnog gegrond verklaren en dit besluit vernietigen, omdat het COA in dit besluit ten onrechte niet heeft beoordeeld of in dit geval sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die tot feitelijke opvang nopen en op grond daarvan aanleiding bestaat de aanvraag van appellante te honoreren.

2.4. Het COA dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 9 maart 2007 in zaak no. AWB 06/61866;
- III. verklaart het door appellante bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers van 18 december 2006, kenmerk BJZ/MK/06u.004777;
- V. veroordeelt het Centraal Orgaan opvang asielzoekers tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 966,00 (zegge: negenhonderdzesenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan appellante onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en mr. A.W.M. Bijloos en mr. P.B.J.M. van der Beek-Gillesen, Leden, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

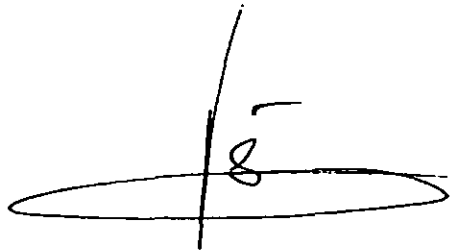
w.g. Groeneweg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 juli 2007

32-487.

Verzonden: 30 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Centraal Bureau

Gelijk Advocaten
T.a.v. E. van den Hombergh
Postbus 1136
5200 BD DEN BOSCH

datum	18 december 2006
ons kenmerk	BIJ/MK/06u.004777
onderwerp	Verzoek continuering opvang mw. , IND. 0209.18.8048
inlichtingen bij	M. Kouskoussouzi
tiesnummer	070 - 372 73 16
fax	070 - 372 72 72
bijlage(n)	
uw brief	17 oktober 2006

Sir Winston Churchilllaan 36
2285 SJ Rijswijk
postbus 3002
2280 ME Rijswijk
telefoon 070 372 70 00

Geachte mevrouw Van den Hombergh,

Bij brief van 17 oktober 2006 hebt u, namens uw cliënte, mevrouw F. Toure, verzocht om de opvangvoorzieningen aan haar te continueren.

Besluit

Uw verzoek om continuering van de opvangvoorzieningen aan uw cliënte wordt afgewezen.

Motivering van de beschikking

Bij besluit van 14 februari 2005 heeft de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, namens deze de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), de asielaanvraag van uw cliënte afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van 11 april 2006 ongegrond verklaard door de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch.

Het besluit van 14 februari 2005 is een meeromvattende beschikking als bedoeld in artikel 45 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), voor wat betreft de rechtsgevolgen. Dat houdt in dat de afwijzing van de door uw cliënte ingediende aanvraag om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen op grond van het bepaalde in artikel 45, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 van rechtswege tot gevolg heeft dat de daarin bedoelde verstrekkingen worden beëindigd.

Correspondentie uitsluitend
aan het postadres met
vermelding van de datum en
het kenmerk van deze brief

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

De IND heeft bij brief van 15 juni 2006 het COA medegedeeld dat uw cliënte rechmatig verwijderbaar is geworden in haar asielprocedure en dat de rechtsgevolgen van artikel 45 van de Vw 2000 in werking zijn getreden. Het COA kan aldus niet zelfstandig beslissen omtrent het eindigen van de verstrekkingen. Ingevolge artikel 45 van de Vw 2000 eindigen de verstrekkingen immers van rechtswege.

Bij uitspraak van 2 maart 2005 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, in afwijking van eerdere uitspraken, bepaald dat het COA een voor beroep vatbare beslissing dient te nemen op een verzoek om continuïring van de opvang (AbRvS, 2 maart 2005, no. 200407732). Overigens heeft de Afdeling in lijn met eerdere uitspraken nogmaals bepaald dat, indien er sprake is van een meeromvattende beschikking, de geboden verstrekkingen van rechtswege eindigen en het COA in dat opzicht geen zelfstandige beslissingsbevoegdheid toekomt (AbRvS, 18 mei 2005, no. 200500425).

Het COA kan alleen tot continuïring van de verstrekkingen overgaan indien uw cliënte behoort tot één van de categorieën asielzoekers aan wie opvang wordt geboden, zoals bepaald in artikel 3, tweede en derde lid, van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Rva 2005). Hierbij merk ik op dat de Rva een ministeriële regeling is en derhalve geen beleidsregel, waarvoor de inherente afwijkingsbevoegdheid ex artikel 4:84 van de Awb geldt. Dit artikel geldt nu juist echter niet ten aanzien van de Rva, zodat aan het COA geen zelfstandige beoordelingsruimte toekomt.

In uw schrijven van 17 oktober 2006 hebt u een verzoek om continuïring van de opvangvoorzieningen ingediend in verband met de medische omstandigheden van uw cliënte. Hiervoor heeft u diverse stukken overgelegd: MOA GGD d.d. 19 januari 2006, MOA GGD d.d. 14 februari 2006, J.M. Persoon, psychiater d.d. 7 augustus 2006 en BMA rapport d.d. 23 maart 2004.

Wat de medische informatie betreft kan ik u melden dat het BMA rapport verouderde informatie bevat. Op grond van de overige medische stukken kan ik niet concluderen dat het eindigen dan wel het niet continueren van de Rva-verstrekkingen zal leiden tot een acute medische noodsituatie.

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Vorst wijs ik u er op dat ingevolge het Wijzigingsbericht Vreemdelingencirculaire (WBV) 2004/59 een vreemdeling die rechtmatig verblijf in Nederland heeft vanwege – veelal – een ingediende reguliere (medische) aanvraag, maar desalniettemin in dezelfde medische situatie verkeert als de vreemdeling die rechtmatig verwijderbaar is en ten aanzien van wie de Vreemdelingenpolitie heeft bepaald dat deze niet in staat is om te reizen (WBV 2005/60), een beroep kan doen op de analoge situatie van artikel 64 Vw 2000. Dit beroep dient allereerst bij de IND te worden gedaan. De IND is immers de organisatie die dient vast te stellen of iemand al dan niet in staat is om te reizen en derhalve onder de analoge situatie van artikel 64 Vw 2000 valt. Tot op heden is niet gebleken dat de IND en dergelijk oordeel heeft afgegeven.

- Ten slotte wil ik u er nog op wijzen dat uw cliënte na de beëindiging van de verstrekkingen ingevolge artikel 10 Vw 2000 aanspraak kan maken op voorgaande medische behandeling en/of medische noodzakelijke zorg en dat de enkele omstandigheid dat zij geen onderdak meer zal hebben niet tot de conclusie leidt dat de verdere medische behandeling van uw cliënte niet meer mogelijk is. Ik verwijs hiertoe naar de uitspraak van de Afdeling van 3 januari 2005 (JV 2005/97).

Gelet op het feit dat uw cliënt niet behoort tot één van de andere categorieën asielzoekers aan wie opvang wordt geboden, zoals bepaald in artikel 3, tweede en derde lid van de Rva 2005, heeft uw cliënt derhalve geen (nieuw) recht op verstrekkingen.

Rechtsmiddelen

Tegen deze beschikking kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage. Het beroep moet binnen 4 weken na de dag van verzending van dit besluit worden ingesteld.

Het beroepschrift dient u te richten aan:

Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken
Postbus 1601
2003 BR Haarlem
(faxnummer: 023 - 512 67 36)

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Een ingediend beroepsschrift heeft geen schorsende werking. Ter verkrijging van schorsende werking dient u connex aan het beroepsschrift een verzoek om een voorlopige voorziening in te dienen. Pas wanneer de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening heeft toegewezen kan er een recht op verstrekkingen ontstaan.

Hoogachtend,

Het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers
namens deze,
de Algemeen Directeur,
namens deze,

De heer mr. R. van Duffelen
Senior Bedrijfsjurist Directie Beleid en Juridische Zaken

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/61866

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 9 maart 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Sierraleoonse,
verblijvende te
eiseres,
gemachtigde mr. E.L. Garnett,

tegen

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (verder: COA),
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigden mr. R. Snelleman en mr. S.F. Löwin.

Procesverloop

Bij brief van 17 oktober 2006 heeft eiseres in verband met haar medische omstandigheden verzocht om continuering van de opvangvoorzieningen in de zin van de Regeling Verstrekkingen Asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (verder: Rva 2005).

Bij besluit van 18 december 2006 heeft verweerder het verzoek van eiseres afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiseres beroep ingesteld.

Tevens heeft eiseres de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er toe strekt dat verweerder gedurende de behandeling van haar beroep Rva-voorzieningen verstrekt. Het verzoek is geregistreerd onder nummer AWB 06/61869.

De zaak is behandeld op de zitting van 28 februari 2007, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigden.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 18 december 2006 in rechte stand kan houden.
2. De rechtbank gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de volgende feiten.

Bij besluit van 14 februari 2005, heeft de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) namens de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de Minister) de asielaanvraag van eiseres afgewezen. Het hiertegen door eiseres ingestelde beroep is bij uitspraak van deze rechtbank, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, van 11 april 2006 ongegrond verklaard.

Op 10 augustus 2006 heeft eiseres een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier met als doel medische behandeling.

Op 29 januari 2007 heeft eiseres bij de IND in verband met haar medische problematiek een aan artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) analoog verzoek ingediend om continuering van de opvangvoorzieningen op grond van het Wijzigingsbericht Vreemdelingencirculaire (WBV) 2004/59 en WBV 2005/60. Op dit verzoek is door de IND nog niet beslist.

3. Ten aanzien van het beëindigen van de opvang heeft verweerder in het bestreden besluit erop gewezen dat de beschikking van 14 februari 2005 voor wat betreft de rechtsgevolgen een meeromvattende beschikking is als bedoeld in artikel 45 van de Vw 2000. De IND heeft verweerder bij brief van 15 juni 2006 medegedeeld dat eiseres rechtmatig verwijderbaar is geworden in haar asielprocedure en dat de rechtsgevolgen van artikel 45 van de Vw 2000 in werking zijn getreden. Dat houdt volgens verweerder in dat de afwijzing van de door eiseres ingediende aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van het bepaalde in artikel 45, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 van rechtswege tot gevolg heeft dat de Rva-verstrekkingsen worden beëindigd. Dit brengt volgens verweerder mee dat hij niet zelfstandig kan beslissen omtrent het eindigen van de opvangvoorzieningen. Wat betreft het verzoek om continuering van de opvang heeft verweerder allereerst overwogen dat hij, gelet op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 2 maart 2005 (nr. 200407732, LJN: AT2274), een voor beroep vatbare beslissing dient te nemen op een verzoek om continuering van de opvang. In dit verband heeft verweerder tevens verwezen naar de uitspraak van de Afdeling van 18 mei 2005 (nr. 200500425, JV 2005/257), waarin de Afdeling in lijn met eerdere uitspraken nogmaals heeft bepaald dat, indien er sprake is van een meeromvattende beschikking, de geboden voorzieningen van rechtswege eindigen en verweerder in dat opzicht geen zelfstandige beslissingsbevoegdheid toekomt. Verweerder kan alleen tot continuering van de voorzieningen overgaan indien eiseres behoort tot één van de categorieën asielzoekers aan wie opvang wordt geboden zoals bepaald in artikel 3, tweede en derde lid, van de Rva 2005. Volgens verweerder valt eiseres niet onder één van deze categorieën.

Verweerder overweegt met betrekking tot het beroep van eiseres op artikel 64 van de Vw 2000 allereerst dat de door eiseres overgelegde medische informatie verouderde informatie bevat, zodat verweerder niet kan constateren dat het eindigen dan wel het niet continueren van de Rva-verstrekkingsen zal leiden tot een acute medische noodsituatie.

Voorts is verweerder van oordeel dat artikel 64 van de Vw 2000 dan wel de analoge feitelijke situatie op eiseres eerst van toepassing is, indien de IND heeft geoordeeld dat eiseres niet in staat is om te reizen. Nu dit tot op heden niet is gebeurd en derhalve niet is vastgesteld dat eiseres niet in staat is om te reizen, bestaat er volgens verweerder geen recht op verstrekkingsen op grond van artikel 3, derde lid, aanhef en onder f, dan wel g, van de Rva 2005.

4. Eiseres stelt zich ten aanzien van het verzoek om continuering van de opvang op het standpunt dat zij onder de categorie genoemd in artikel 3, derde lid, aanhef en onder f dan wel onder g van de Rva 2005 valt. Zij heeft daarbij gewezen op haar medische situatie en heeft daartoe verwezen naar stukken van de Medische Opvang Asielzoekers van

19 januari 2006 en 14 februari 2006, naar een schrijven van psychiater J.M. Persoon van 7 augustus 2006 en naar een rapport van het Bureau Medische Advisering (BMA) van 23 maart 2004.

Volgens eiseres miskent verweerder dat eiseres onder één van deze categorieën valt, waardoor de beschikking volgens eiseres onzorgvuldig en in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) tot stand is gekomen.

Daarnaast stelt eiseres zich, onder verwijzing naar de uitspraak van de voorzieningenrechter, zittinghoudende te Groningen, van 15 augustus 2005 (JV 2005/392), op het standpunt dat verweerder bevoegd is om inwilligend te besluiten als zich bijzondere omstandigheden voordoen, zoals ernstige medische problemen of andere schrijnende humanitaire omstandigheden. Onder verwijzing naar de door haar overgelegde medische stukken stelt eiseres zich op het standpunt dat in haar geval sprake is van dergelijke bijzondere omstandigheden. Eiseres meent dat verweerder ten onrechte niet gemotiveerd heeft aangegeven waarom er toch geen sprake is van omstandigheden die recht geven op opvang. Verweerder had volgens eiseres het BMA dienen in te schakelen, dan wel aan de IND moeten verzoeken dat te doen.

5. Het wettelijk kader is als volgt.

6. Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers (Wet COA) is het COA belast met het plaatsen van asielzoekers in opvangcentra.

7. Ingevolge artikel 12 van de Wet COA is de Minister bevoegd regels te stellen met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen als bedoeld in artikel 3, tweede lid, van de Wet COA. Van deze bevoegdheid is gebruik gemaakt door de vaststelling van de Rva 2005.

8. Ingevolge artikel 3, derde lid, aanhef en onder f, van de Rva 2005 wordt opvang geboden aan de vreemdeling wiens uitzetting op grond van artikel 64 van de Vw 2000 achterwege blijft. Ingevolge artikel 3, derde lid, aanhef en onder g, van de Rva 2005 komt eveneens voor opvang in aanmerking de vreemdeling die rechtmatig in Nederland verblijft, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f of h van de Vw 2000, en zich, naar het oordeel van de Minister, feitelijk in dezelfde situatie bevindt als bedoeld in artikel 64 van de Vw 2000.

9. In artikel 64 van de Vw 2000 is bepaald dat uitzetting achterwege blijft zolang het gelet op de gezondheidssituatie van de vreemdeling of die van een van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen.

10. Blijkens de gronden van beroep richt het beroep van eiseres zich niet tegen de beëindiging van de opvang door verweerder, doch uitsluitend tegen de weigering van verweerder om de aan eiseres verleende opvangvoorzieningen te continueren. Derhalve is niet in geschil dat het besluit van de Minister van 14 februari 2005 te gelden heeft als een meeromvattende beschikking in de zin van artikel 45 van de Vw 2000, zodat de opvang van eiseres ingevolge artikel 45, eerste lid, onder c, van de Vw 2000, van rechtswege is beëindigd.

11. De rechtbank zal zich, gelet op het voorgaande, beperken tot de vraag of het besluit van verweerder tot afwijzing van het verzoek van eiseres om continuering van de opvangvoorzieningen op goede gronden heeft genomen.

12. De rechtbank begrijpt het betoog van eiseres aldus, dat verweerder, los van de in artikel 3 van de Rva 2005 genoemde categorieën, een zelfstandige bevoegdheid heeft om opvang te verlenen.

Dienaangaande overweegt de rechtbank dat verweerder opvang dient te verlenen met inachtneming van de Rva 2005, zodat verweerder terzake geen discretionaire bevoegdheid toekomt. Anders dan eiseres meent, staat het verweerder dan ook niet vrij om eigen beleidsregels te formuleren en is voortzetting van de opvangvoorzieningen slechts mogelijk op basis van artikel 3 van de Rva 2005, meer in het bijzonder artikel 3, tweede en derde lid, van de Rva 2005.

13. Met betrekking tot het verzoek aan verweerder tot continuering van de opvang in verband met de medische toestand van eiseres wordt het volgende overwogen.

Verweerder kan alleen tot continuering van de verstrekkingen overgaan indien eiseres behoort tot één van de categorieën vreemdelingen aan wie opvang wordt geboden, zoals bepaald in artikel 1, aanhef en onder d en e, juncto artikel 3, tweede en derde lid, van de Rva 2005. Daarvan is hier naar het oordeel van de rechtbank geen sprake.

De rechtbank stelt vast dat eiseres weliswaar op 29 januari 2007 bij de IND een verzoek heeft ingediend om analoge toepassing te geven aan artikel 64 van de Vw 2000, doch niet gebleken is dat door de (medisch adviseur van de) Minister is geoordeeld dat er beletselen tegen de uitzetting bestaan op grond waarvan rechtmatig verblijf zou ontstaan op grond van artikel 8, aanhef en onder j, van de Vw 2000, dan wel dat zich een feitelijk vergelijkbare situatie voordoet als bedoeld in artikel 64 van de Vw 2000 en rechtmatig verblijf bestaat op grond van artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Nu eiseres kennelijk naast het beroep op artikel 64 van de Vw 2000 tevens een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier voor het ondergaan van een medische behandeling in Nederland heeft gedaan staat niet duidelijk vast welke van beide situaties zich hier thans voordoet. Het antwoord op die vraag kan echter in het midden blijven nu dit voor een eventuele aanspraak op opvang geen verschil maakt.

14. Gelet op de tekst van de Rva 2005 is sprake van een gebonden bevoegdheid voor verweerder en bestaat geen ruimte voor een eigen afweging. Verweerder kon niet anders dan beslissen dat eiseres geen recht op continuering van de opvang heeft, aangezien geen oordeel van de Minister voorhanden is, inhoudende dat eiseres zich (feitelijk) in de situatie bevindt als bedoeld in artikel 64 van de Vw 2000.

Derhalve ontbreekt de rechtsgrond om toepassing te geven aan artikel 3, derde lid, aanhef en onder f en g van de Rva 2005 en om op die grond opvang te bieden.

15. Voor zover eiseres van mening is dat thans sprake is van een acute medische noodsituatie dient zij zich te wenden tot de Minister teneinde de besluitvorming op het door haar gedane beroep op het (feitelijk) bestaan van een situatie als bedoeld in artikel 64 van de Vw 2000 te bespoedigen. Zonodig kunnen daartoe de geëigende rechtsmiddelen worden aangewend.

16. De stelling van eiseres dat verweerder ten onrechte niet gemotiveerd is ingegaan op de bijzondere medische omstandigheden die zij heeft aangevoerd, wordt door de rechtbank evenmin gevolgd. Verweerder is niet gehouden om in afwachting van het oordeel van de Minister zelf reeds een voorlopig oordeel te vormen over de medische situatie waarin eiseres zich bevindt en om op basis daarvan (voorlopig) opvang te bieden. Evenmin is verweerder gehouden om het BMA in te schakelen, dan wel de IND te vragen dat te doen, zoals door eiseres is aangevoerd. De Rva 2005, in het bijzonder artikel 3, derde lid, onder g, biedt

daartoe geen mogelijkheid, nu de bevoegdheid tot het verlenen van opvang geheel afhankelijk is van het oordeel van de Minister.

17. De rechtbank volgt eiseres voorts niet in haar betoog dat de Rva 2005 niet voldoet aan de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers, zoals geformuleerd in de Europese Richtlijn 2003/9/EG (hierna: de Richtlijn).

Daartoe overweegt de rechtbank allereerst dat de verwijzing door eiseres naar artikel 16, vierde lid, van de Richtlijn reeds niet opgaat vanwege de omstandigheid dat dit artikel ziet op asielzoekers en eiseres niet onder de definitie van 'asielzoeker' valt zoals geformuleerd in artikel 2, aanhef en onder c, van de Richtlijn.

De rechtbank volgt eiseres evenmin in haar standpunt dat de Rva 2005 niet voldoet aan de minimumnorm van artikel 17, eerste lid, van de Richtlijn. Daartoe overweegt de rechtbank dat artikel 17, eerste lid, van de Richtlijn blijkens de transponeringstabel behorende bij de Rva 2005 thans is opgenomen in artikel 9, vierde lid, van de Rva 2005, welke bepaling een nadere uitwerking van de omvang van de verstrekkingen vormt. De rechtbank volgt eiseres niet in haar zienswijze dat artikel 17 van de Richtlijn betrekking zou hebben op andere personen dan asielzoekers. De omschrijving van het doel van de Richtlijn in artikel 1, van de begrippen 'asielzoeker' en 'asielverzoek' in artikel 2 alsmede van de werkingssfeer in artikel 3 van de Richtlijn duiden er genoegzaam op dat de Richtlijn louter betrekking heeft op asielzoekers en dat het begrip asielzoeker in de Richtlijn niet wezenlijk anders is gedefinieerd dan in de Rva 2005.

18. Het vorenoverwogene leidt tot de conclusie dat verweerders besluit tot afwijzing van het verzoek om continuering van de Rva-verstrekkingen de rechterlijke toets kan doorstaan.

19. Van strijd met het motiverings- dan wel het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals door eiseres is aangevoerd, is de rechtbank niet gebleken.

20. Het beroep is derhalve ongegrond.

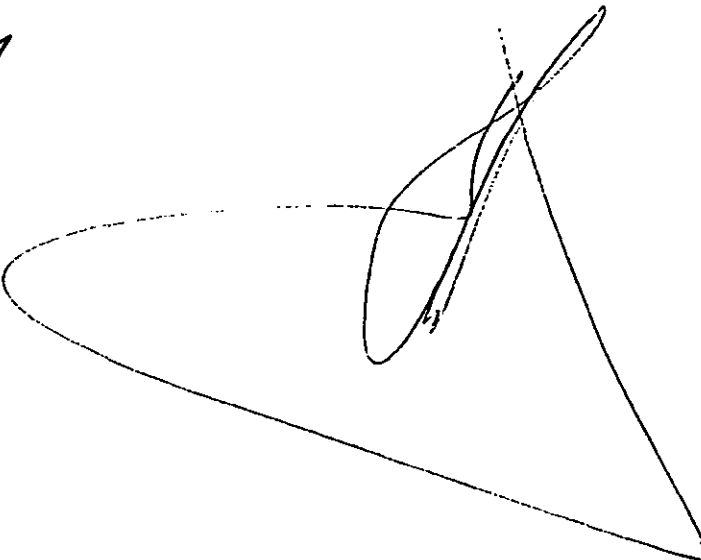
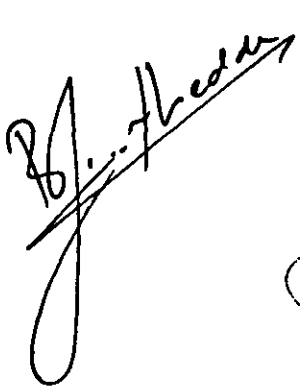
21. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

22. Beslist wordt als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.B.M. Hent als rechter en uitgesproken in het openbaar in
tegenwoordigheid van mr. B.J. Groothedde als griffier op 9 maart 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **12 MAART 2007**

gelijk*

ADVOCATEN | DEN BOSCH

mw. mr. R.P. van Empel-Bouman

mw. mr. I.M. van Kuilenburg

mr. R.H.T. van Boxmeer

mw. mr. Y.E. Verkouter

mw. mr. E. van den Hombergh

advocaten

mw. E. Hendriks
mw. R. Hooghuis

secretariaat

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1627-20 ^C MRT 2007	
ZAKEN:	1978
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State Afdeling bestuursrechtspraak
T.a.v. Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Per fax: 070- 365 1380

's-Hertogenbosch, 20 maart 2007

APPÊLSCHRIFT

Betreft
Geboortedatum
Nationaliteit : Sierra Leone
INDnr : 0209.18.8048

*

Namens appellante, mevrouw , verblijvende te , wordt hierbij hoger beroep ingesteld. Appellante kiest voor deze zaak woonplaats aan de Smalle Haven 151 (Postbus 1138, 5200 BD) te 's-Hertogenbosch, ten kantore van advocaat en procureur mw. mr. R.P. van Empel-Bouman. Ondergetekende verklaart hierbij bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn om dit hoger beroep in te stellen, op te stellen en te ondertekenen.

Het hoger beroep is gericht tegen de uitspraak d.d. 9 maart 2007, verzonden op 9 maart 2007, van Rechtbank 's-Hertogenbosch geregistreerd onder procedurenummer AWB 06/61866 Een kopie van deze uitspraak wordt hierbij overgelegd als productie 1.

In de bovengenoemde uitspraak wordt het beroep van appellante tegen de afwijzing van aanvraag tot continueringen van de verstrekkingen in het kader van RVA 2005 ongegrond verklaard. Het beroep was gericht tegen de beschikking van het Centraal Orgaan Opvang Asielzoekers (COA) van 18 december 2006.

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht van de rekening courant van Gelijk Advocaten.

Dit appèlschrift berust op de navolgende grieven:

De eerste grief richt zich tegen de overwegingen van de rechtbank dat

12 ...Dienaangaande overweegt de rechtbank dat verweerder opvang dient te verlenen met inachtneming van de RVA 2005, zodat verweerder terzake geen discretionaire bevoegdheid toekomt. Anders dan eiseres meent, staat het verweerder dan ook niet vrij om eigen beleidsregels te formuleren en is voortzetting van de opvangvoorziening slechts mogelijk op basis van artikel 3 van de Rva 2005, meer in het bijzondere artikel 3, tweede en derde lid, van de Rva 2005.

14 Gelet op de tekst van de Rva is sprake van een gebonden bevoegdheid voor verweerder en bestaat geen ruimte voor een eigen afweging. Verweerder kan niet anders dan beslissen dat eiseres geen recht op continuering van de opvang heft, aangezien geen oordeel van de Minister voorhanden is, inhoudende dat eiseres zich (feitelijk) in de situatie bevindt als bedoeld in artikel 64 van de Vw 2000. Derhalve ontbreekt de rechtsgrond om toepassing te geven aan artikel 3, derde lid aanhef en onder f en g van de Rva 2005 en om op die grond opvang te beïden.

16 De stelling van eiseres dat verweerder ten onrechte niet gemotiveerd is ingegaan op de bijzondere medische omstandigheden die zij heeft aangevoerd, wordt door de rechtbank evenmin gevolgd. Verweerder is niet gehouden om in afwachting van het oordeel van de Minister zelf reeds een voorlopige oordeel te vormen over de medische situatie waarin eiseres zich bevindt en om op basis daarvan (voorlopig) opvang te beïden. Evenmin is verweerder gehouden om het BMA in te schakelen, dan wel de IND te vragen dat te doen, zoals door eiseres is aangevoerd. De Rva 2005, in het bijzonder artikel 3, derde lid onder g, biedt daartoe geen mogelijkheid, nu de bevoegdheid tot het verlenen van opvang geheel afhankelijk is van het oordeel van de Minister.

* De rechtbank gaat voorbij aan de bevoegdheden verleent aan het COA in de Wet COA. Nergens staat in de Wet COA dat opvang alleen verstrekt kan worden als de Minister of de IND instemt. De IND heeft slechts een adviserende functie. De beslissingen omtrent opvang worden door het COA gemaakt. De COA is op grond van artikel 3 Wet COA bevoegd om in individuele gevallen te besluiten over opvang. Ik verwijs u in dit verband naar de uitspraken van de Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State van 23 februari 2005, nr. 200406813/1, JV 2005/155; 2 maart 2005 nr 200407732/1, 4 maart 2005 nr 200409530/1, JV 2005/18, en 18 mei 2005 nr 200500425/1, JV 2005/257.

Na een meeromvattende beschikking is er geen recht op opvang. Echter, indien er sprake is van zeer bijzondere omstandigheden, kan de COA, hoewel daarop geen aanspraak bestaat, niettemin de verstrekkingen voortzetten. Ik verwijs u in dit verband naar de uitspraken van de Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State van 14 juni 2002, nr. 200201660/1 NAF 202 192, van 4 november 2004 nr. 200404297/1 RV 2005/18 en 3 januari 2004 nr 200406154/1 RV 2005/97. De rechtbank heeft zulks miskend.

Appellante heeft informatie overgelegd om haar bijzondere omstandigheden aannemelijk te maken. Het COA erkent dat appellante getraumatiseerd is en

functioneert op het niveau van een 8/9 jarig meisje. Zij is zeer kwetsbaar. Evenals minderjarige ex-asielzoekers voor wie de opvang gecontinueerd wordt.

Als bevoegd bestuursorgaan is het COA op grond van artikelen 3:2 en 3:4 Awb gehouden zorgvuldig onderzoek te doen naar de feiten en de af te wegen belangen alvorens te beslissen. Tevens dient de beslissing te berusten op een deugdelijke motivering op grond van artikel 3:46.

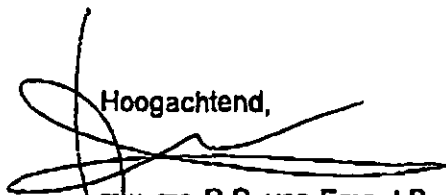
Het nemen van beslissingen veronderstelt een bepaalde beslissingsruimte. Het COA heeft een discretionaire bevoegdheid. Het COA heeft een eigen verantwoordelijkheid. Het COA neemt ook regelmatig beslissingen om de opvang te continueren terwijl de betreffende personen niet tot een in de Rva vermelde categorie vallen. Voorbeelden zijn mensen die vallen onder het terugkeer project, mensen die 14/1 brieven geschreven hebben, en vrouwen met een baby ouder dan 6 weken maar jonger dan 1 jaar. Categorieën in de Rva zijn juist ontstaan door een praktijk van continuering van de opvang in bepaalde gevallen. Getet op de beslissingsbevoegdheid van het COA zou deze bevoegdheid een dode letter zijn indien het COA niet mag beoordelen of een bijzondere situatie aanleiding geeft tot voortzetting van de verstrekkingen. Ook in de uitspraken van de Afdeling wordt er immers gesproken over 'beoordelen'. Er dient daarom een inhoudelijke beoordeling, een deugdelijke belangenafweging en een kenbare motivering te komen op het verzoek gezien de bijzondere omstandigheden continuering van de verstrekkingen nodig is. De rechtbank is tevens voorbij gegaan aan de vereisten neergelegd in de Awb.

Conclusie

Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens appellante in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen op ongeschreven internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen. Tevens meent appellante dat de aangevallen uitspraak in strijd is met, althans een verkeerde toepassing geeft aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000, * de Wet COA en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appellante uw college derhalve:

- De aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- Zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat de verstrekkingen en de opvang in het kader van de Rva gecontinueerd zullen worden;
- Althans de rechtbank in die zin opnieuw een uitspraak te laten doen;
- Met veroordeling van verweerder in de (proces)kosten.

Hoogachtend,
mw. mr. R.P. van Empel-Bouman
gevolmachtigde